

קרוב השם

הרחבת הדעת והתעלות רוחנית

● עפ"י תורת הצדיקים ●

שיעורי בית המדרש 'קרוב השם'
שנמסרו מפי המשפיע הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א

● בראשית דברים

\\ ארץ על בלימה

ספקולציות וקונספירציות שונות ומשונות.

חרושת שמועות וחצאי אמיתות.

מה בדיוק התרחש שם?

בטיסת פלאיי-דובאי, מספר FZ1073 מדובאי לתל-אביב?

האם היה זה אירוע טרור, או שמא קטטה פוליטית?

מה היו מניעיו של טייס-המשנה חמאם אל-חמאמי? כיצד הצליח קפטן סמיט מצ'הר לפתוח את דלת תא הטייס?

כרגיל, מי שידוע לא מדבר.

אולם לכם, קוראינו הנאמנים, מגיע לדעת את האמת.

מערכת קרוב השם, מסועפת הקשרים ועתירת הידע, לא תפקיר אתכם לחסדי פטפטני רחוב.

אז זה בדיוק מה שהתרחש שם, בקוקפיט הסגור.

לא נגענו.

*

קפטן סמיט: נו, מה אתה אומר, חמאם? איך החגים?

חמאם לא מגיב. מהמהם הברות נרגזות.

קפטן סמיט: חמאם, הכל בסדר? שאלתי איך עוברים החגים?

חמאם: אל תעצבן אותי, סמיט. תן לי לנחות בשקט.

כל אחד והאמת שלו

האמת היא יסוד הבריאה, אך לפעמים יש צורך להשליכה, כדי לחשוף אמת אמיתית יותר

כתבו עליך בפרשה
למצוא את עצמך בפרשת השבוע

3

כבולעו כך פולטו?

לשם מה חווינו חודש תשרי מרומם ונעלה, אם בסופו של דבר חזרנו לנקודת ההתחלה?

להתקרב למציאות
לעבוד עם מה שיש - שיחת חברים

7

לא רוצה יותר רגלים! צוות חמאם בטירוף.	להסביר לך משהו...	קפטן סמיט: מה לנחות? אנחנו עוד באמצע הטיסה.
למטה! למטה! עכשיו!	בום!	חול המועד סוכות עכשיו.
מה עושים, סמיט?	חמאם שלח יד אל המצערת.	חמאם מתחיל להתחמם: עזוב אותי. אין לי כח.
יש לך מקסימום דקה עד ההתרסקות.	המטוס נרעד.	אני רוצה לנחות עכשיו! עכשיו!
אתה מוכרח לעשות משהו.	לא מעניין אותי היעד!	קפטן סמיט: חמאם, תירגע. אתה לא ילד.
ואז, משום מקום, היא הגיעה, ההברקה.	לא רוצה להתרסק בארץ המובטחת!	אי אפשר לנחות עכשיו. עדיין לא הגענו ליעד.
חמאם!!!	חמאם משתולל. הוא תוקף בעוצמה את סמיט בניסיון להשתלט על מושב הטייס.	מה עובר עליך?
תעצור שניה. בבקשה. רק רגע אחד.	סמיט מנסה שוב:	חמאם בצעקה: נמאס לי!
חמאם מסתובב לעבר סמיט. זיק אחרון של שפיות בעיניו.	חמאם! חמאם! תקשיב לי.	כל שנה אותו סיפור.
סמיט מנצל את הצ'אנס האחרון.	תאמין לי שאני מבין אותך.	בחגים אני משייט למעלה. נוגע בשמיים.
חמאם, תיזכר מהיכן אתה מגיע.	יש לי ותק של שבע עשרה שנה כטייס.	מתמכר לאווירה. לתחושת הפסגות.
מה נקודת המוצא שלך?	זה לא כזה מפחיד כמו שאתה חווה את זה.	מנסה למשוך עוד ועוד. לא רוצה לנחות.
חמאם: המוצא שלי הוא עומאן.	אתה סובל משכרון גובה. זה הכל.	ואז נגמר הדלק, ואני צולל למטה ומתרסק.
קפטן סמיט: אתה קולט חמאם? אומן!!!	החכמה היא פשוט לא להתמכר.	נמאס לי! לא רוצה יותר לטוס!
התחלת את המסע באומן, אתה מוכרח לסיים אותו.	לדעת לשאוף אוויר פסגות, אך באותה מידה לא להרגיש מאוים מהקרקע המוצקה, ואפילו ליהנות ממנה.	למטה, סמיט, עכשיו!!!
זוכר מה שסיפרתי לך קודם, על אומנות הרצוא ושוב?	שמעת פעם על אומנות רצוא ושוב?	חמאם קופץ ממקומו בתוזית. משחרר ממקומו את גרון החירום. מתקרב בצעד מאיים לעבר לוח המחוונים.
את זה לומדים באומן. בין כל השאר.	אתה צריך בסך הכל ללמוד להתמקד בחוויה העכשווית, אבל לא לקבוע לפיה את המצב שלך.	סמיט מחוויר. מנסה לשמור על קור רוח.
בוא חמאם, עזוב את ההגאים.	כך תוכל לעבור כל נחיתה והמראה ביישוב הדעת ושלוות הנפש.	הוא מדבר בקול נמוך ורגוע:
ננחת יחד בארץ המובטחת.	בום!	חמאם, תקשיב לי רגע.
עוד אקח אותך אל מי שילמד אותך מהי חווית טיסה אמיתית!	חמאם הצליח לכבות את המנועים. הצליחה החלה.	אין שום טעם לוותר על הטיסה, רק בשל הפחד מנחיתה.
חורף בריא ופורה	חמאם הצליח להציל את המנועים.	תחשוב בהיגיון, איך תגיע ליעד בלי לטוס?
שלכם העורך	עשרות אלפי רגל בפחות מדקה.	שב חמאם, עזוב את הגרון. תן לי

ביסופים

פשוט לחיות עם השם

יו"ל ע"י 'ביסופים'
חבוקק הנביא 5 רמת בית שמש ג' 1

לכל עניני הגליון-
הערות והארות, נקודות הפצה וכדו'
ניתן ליצור קשר
בפל: 054-853-7200
או במייל: 26karov@gmail.com

ההרשמה לקבלת הגליון במייל
בכתובת
k6646201@gmail.com

קו ביסופים
שיעורי בית המדרש
וקבלת עדכונים שוטפים
02-664-6201

זמני השיעורים הקבועים:

ימי רביעי

ללכת עם תורה -

תורה ב'ה תנינא' (בשעה 20:30)

סיפורי מעשיות (בשעה 21:30)

משפ' מרגלית

רחוב הר' יצחק שמידמן 22 בני ברק

שינויים בזמני ומיקום השיעורים

מתעדכנים בקו ביסופים 02-664-6201

לתרומות והנצחות:

נדרים פלוס < קופת 'ביסופים'

\\ כתבו עליך בפרשה

כל אחד והאמת שלו

האמת היא יסוד הבריאה, אך לפעמים יש צורך
להשליכה, כדי לחשוף אמת אמיתית יותר

אל כל אדם בשוק: האם אתה אמיתי ביחס לעצמך? התשובה
תהיה בדרך כלל: כן.

ש

אף אחד מאיתנו לא משקר את עצמו במודע. אנו פועלים לפי מה
שאנחנו מאמינים בו שהוא אמת.

יש לנו מאגר גדול של אמיתות, ואנו שולפים אותן לפי הצורך.

למשל, מתעורר בנו חשק להתחזק ולהשתנות, ומיד נשלפת 'אמת' מייאשת:

עזוב, את מי אתה מרמה? אין לך סיכוי להשתנות! אתה הרי יודע בדיוק מי
אתה.

איזו אמת מדהימה!

מתעורר בנו חלילה חשק לעשות מעשה אסור, אבל המצפון קצת מפריע?

משום מקום מופיעה פתאום אמת חדשה ומקורית:

אתה בין כה וכה כל כך ירוד ורחוק, אז מה כבר יכול להזיק מעשה קטן?

האם המשפטים הללו הם שקר?

האם זה לא נכון שניסית כל כך הרבה פעמים ולא הצלחת? האם זה לא אמת,
שאתה רחוק וירוד כל כך?

הטענות נאמרות לכאורה בשם האמת, והן דוחות בבזז כל ניסיון של התחזקות
והתחדשות.

בשם האמת אדם דוחה את עצמו מהשם
יתברך; בשמה הוא מוותר על הנקודה שלו,
על הנשמה שלו; בשם האמת הוא רודף את
עצמו; בשמה הוא מקטרג על תפקודו ותפקידו
בעולם.

מה לעשות? זו האמת!

האמנם?!

ותשלך אמת ארצה

יחסיה המורכבים של מידת האמת עם האדם
נעוצים בשורשים קדומים מאוד.

במדרש מובא, שבשעה שביקש השם יתברך
לברוא את האדם, קטרגה מידת האמת
והמליצה שלא לברוא אותו, מפני שהוא מלא
שקרים.

השליך הקב"ה את מידת האמת ארצה והעדיף
את בריאת העולם, שנאמר: "ותשלך אמת
ארצה".

לאחר מכן הצמיח אותה מחדש מהארץ,
ככתוב: "אמת מארץ תצמח".

המדרש הזה מלמד אותנו לימוד גדול:

האמת היא החומר היסודי ביותר ביקום.

חותמו של הקדוש ברוך הוא אמת, והחותם הזה
מתנוסס בסופי התיבות של המילים הראשונות
בתורה הקדושה: "בראשית ברא אלוקים את"
- אמת.

מאיך אין מסוכנת ממידת האמת, בעטיה
כמעט שלא נברא העולם.

לפעמים, עם משפט אמיתי אחד, עלולים
לחרוץ את דינו של יום שלם למוות.

רעיון אמיתי לגמרי, עלול להפוך לחרב
קטלנית ההורגת הזדמנויות נפלאות, ממיתה
נקודות טובות וקוטלת נפשות רבות.

במקרה כזה, כשהאמת מצהירה: "אני או הוא"
- או אני או היהודי האדם הקטן המלא שקרים,
הקדוש ברוך הוא מעדיף את היהודי הקטן, ואת
האמת משליך ארצה.

דע לך יהודי, שכדי לאפשר לך להתקיים כאן
בעולם ולעבוד את השם יתברך, יש צורך
להעדיף אותך שוב ושוב, מידי יום, על פני
מידת האמת.

אמת ושקר

וכאן נשאלת שאלה עמוקה עוד יותר:

האם העדפת היהודי על פני האמת, היא שקר
בלית ברירה?

האם בשביל להציל את העם, בחר הקדוש ברוך
הוא בשקר?

חלילה וחס.

ההבדל בין אמת לשקר נתפס אצלנו, במושכל
ראשון, כדבר התלוי בנתונים מוחלטים.
במציאות קיימת.

כתבו עליך בפרשה!

וכך גם להיפך.

אמירה כמו: 'הקב"ה אוהב כל יהודי ויהודי בכל מצב ודרגה בו הוא נמצא', היא אמת לאמיתה.

אך אדם שבעקבות אותה אמת מסתפק בעבודת השם הבינונית שלו, מתוך מחשבה שהוא אוהב ורצוי כמות שהוא. או חלילה מרשה לעצמו על סמך אמת זו להקל בחובתו בעולמו - הרי הוא שקרן ורמאי, למרות נכונותם של הדברים.

מפני שכאמור, אמת ושקר אינם תלויים רק בעובדות ומציאויות נכונות או לא.

אלא בעיקר בשאלה הגדולה: האם הם משרתים את תכליתם.

ובקצרה: אמת עובדתית יבשה, נכונה ככל שתהיה, אם אינה מובילה אל תכליתה, הרי היא שקר!

לעיני כל ישראל

ההעדפה הזו שהצדיקה את בריאתנו וקיומנו, הצילה אותנו במשך הדורות פעמים נוספות, ומאז היא הפכה להיות ההעדפה קבועה.

השני שנהג כך הוא משה רבינו.

בשבת הקודמת חתמנו את קריאת התורה כולה במילים המשבחות את משה רבינו: "אשר עשה משה לעיני כל ישראל", ודרשו על כך חז"ל: "ששיבר את הלוחות".

אמת היא אמת משום שהיא מבוססת על המציאות. ושקר הוא שקר כי הוא מבוסס על משהו שאינו במציאות.

אך בהסתכלות עמוקה יותר, אמת היא לא דווקא משהו מציאותי, כמו ששקר אינו בהכרח דבר הנוגד את המציאות.

ייתכן שמשפט או אמירה מסוימים ייחשבו גם אמת וגם שקר, בהתחשב בהקשרים בהם נאמרו הדברים.

דוגמה לדבר:

אמירה כמו: 'אין ביכולת האדם האנושי להגיע למינימום בו הוא מחויב בעבודת הבורא', היא אמירה נכונה ואמיתית.

אכן, האדם הוא אפסי. ובהתאמה, גם היכולת שלו לתת ולהחזיר כביכול להשם יתברך היא אפסית.

אך אדם המשנן אמירה אמיתית זו, בזמנים בהם הוא ירוד רוחנית, ונמצא על סף יאוש - הרי הוא דובר שקר שאין כדוגמתו.

כיון שאמת או שקר נמדדים לפי תכליתם.

ותכלית האמת של אפסיות המין האנושי, היא לדרבן את האדם לעבוד את השם יתברך ולא לנוח על זרי הדפנה.

ממילא, אם אמת זו, גורמת לו לשקוע עמוק יותר בעבותות היאוש - הרי היא שקר מוחלט, למרות שאין נתונים מציאותיים הסותרים אותה.

כתבו עליך בפרשה

כשהוא רואה את הלוחות האלוניות מתקרבות אליו, הוא מרגיש: אני לא שייך לזה. אני עקום. אני שקרן. אני זקן.

מביט המנהיג הרחום על צאן מרעיתו ויודע: עבור היהודי הזה צריך לכתוב את התורה מחדש.

צריך לרשום את התורה לא על לוחות אלוניות, אלא על לוחות הלב שלו, משום שאותו הוא העדיף.

וכשמשנה רבינו משליך את לוחות האבן והן מתנפצות לרסיסי רסיסים, גם מידת האמת מתרסקת אל הקרקע ומתפצלת לאלף אלפי נקודות של אמת.

יש לכל אדם ולכל רגע נקודת אמת, ואתה יהודי, צריך למצוא את האמת שלך, האמת של השם במצב שלך.

ובעיקר צריך אתה לזכור שוויתרו עבורך על מידת האמת ועל לוחות ראשונות. איך תוכל לטעון שמרחיקים אותך?

רק זאת תדע: אין ריחוק בעולם כלל.

כי גם אם התורה והאמת רחוקים ממך, השם יתברך ישליך אותם למטה, ויניח להם ליפול וליפול עד שיגיעו אליך אל מצבך, היכן שאתה.

ורק כשהתורה והאמת יפגעו בקרקע בה הינך קבור, רק אז יניח להם השם יתברך לצמוח שוב, מתוכך.

מאיזה טעם נבחר דווקא המאורע הזה לחתום את סיום קריאת ספר התורה?

וכי זה המעשה המיוחד ביותר שעשה משה רבינו? אלא שכאן היסוד לכל התורה.

כאשר משה רבינו יורד מההר ואת פניו מקדם קול ענות של עגל זהב, הוא תופס את לוחות הברית מכתב אלוניות, ומשליכן ארצה. הלוחות מתנפצות ואותיותיהן פורחות באוויר.

משה רבינו יורד לכאן עם תורה, אבל ברגעים אלו, האמת הזו הנישאת על ידיו, מקטרגת על עם ישראל.

הלוחות והתורה החקוקה בהן, מאשימות את העם שלו ומציגות אותו מרוחק טועה ונפול.

הברירה היא אם כן, בין הלוחות של השם לבין העם של השם; בין האמת האלונית ליהודי האנושי.

השם יתברך העדיף את האפשרות השנייה, גם משה בוחר בה ומשליך מידי את האמת.

הלוחות השניות, שהגיעו בעקבות שבירת הלוחות הראשונות, הן בבחינת 'אמת מארץ תצמח'.

זו תורה פשוטה יותר. האמת הזו צומחת מתוך החיים שלנו - האנשים שעבורם ויתרו לפחות פעמיים על מידת האמת.

אמת מארץ תצמח

משה רבינו יורד עם תורה של השם, אבל היהודי הקטן מרגיש רחוק מאוד.

\\ להתקרב למציאות

כבולעו כך פולטו?

לשם מה חווינו חודש תשרי מרומם ונעלה, אם
בסופו של דבר חזרנו לנקודת ההתחלה?

אני מתמודד עם אותן התמודדויות פחות או
יותר. פוגש את אותם ניסיונות.

אז בשביל מה הסיבוב הזה, כל שנה מחדש?

אם בסופו של דבר לא נותר רושם בעולם
הפרטי והאישי שלי מכל מה שעברתי, אז
לשם מה כל זה?

מה יתרון לאדם

האם אנחנו הראשונים שמעלים את התמיהה
הכאובה הזו?

נדמה שרק לאחרונה שמענו מילים מהסוג
הזה.

היכן זה היה?

אה, כמובן!

זה היה כשקראנו בחג הסוכות את מגילת
קהלת.

האם לא שמענו שם משפטים מהסוג הזה?

הָבֵל הַבָּלִים אָמַר קִהְלָת, הָבֵל הַבָּלִים הָבֵל
הָבֵל.

נו נמצאים כעת בסיום תקופת
החגים.

סוף תשרי. בואכה חורף תשפ"ז.

על כולנו עברה מסכת ארוכה
ונפלאה של ימים קדושים ונעלים.

חווינו במשך החודשיים האחרונים, מתחילת
חודש אלול ועד מוצאי שמחת תורה, רגעים
מיוחדים.

הרבה הרגשות. הרבה חוויות רוחניות.

והנה אנו נמצאים כבר בעבר השני.

זהו, הכל נגמר. חוזרים לשגרה.

חורף ארוך במיוחד בפתחנו. שנה מעוברת.
בלי עין הרע.

ותמיד, מתישהו בתחילת הדרך, ברגע הנחיתה
אל הקרקע, מתעורר ומנקר בלב ספק מעצבן:

מה נשאר איתי מכל מה שחווייתי במהלך
הימים הנוראים והחגים המיוחדים?

הרי בסופו של דבר חזרתי להיות מי שאני
תמיד.

א

מה יתרון לאדם בכל עמלו שיַעמל תחת השמש?

ישליטנו האלקים לאכל ממנו, כי איש נכרי יאכלנו - זה הכל וחלי רע הוא.

דור הלך ודור בא והארץ לעולם עמדת.

ושנאתי אני את כל עמלי שאני עמל תחת השמש, שאניחנו לאדם שיהיה אחרי.

ונרח השמש ובא השמש ואל מקומו שואף ונרח הוא שם.

ומי יודע החכם יהיה או סכל, וישלט בכל עמלי שעמלתי ושחכמתי תחת השמש - גם זה הכל.

הולך אל דרום וסובב אל צפון, סובב סבב הולך הרוח, ועל סביבתיו שב הרוח.

בקיזור, אין שום תכלית בעולם הזה. הכל חוזר על עצמו. הולך ובא.

כל הנחלים הלכים אל הים והים איננו מלא. אל מקום שהנחלים הלכים, שם הם שבים ללכת.

לשם מה להשקיע, אם הכל הולך למקום ספק?

העולם הוא כמו גלגל. חוזר ושב תמיד על עקבותיו. שוב ושוב אותו הסיפור.

כל רעיון, הגיון ודרך-חיים שניסה שלמה המלך להחזיק בהם, הפטיר אחריהם ואמר: גם זה הכל. וגם זה הכל - הכל הכל!

האין זה הכל ורעות רוח!?

קהלת או איכה

שלמה המלך מדבר הרבה על כך שכל עמל האדם, מעשי ידיו ויגיעתו במשך ימי חייו, אין בהם שום תוחלת.

כי מקרה בני האדם ומקרה הבהמה ומקרה אחר להם. פמות זה בן מות זה, ורוח אחר לכל, ומותר האדם מן הבהמה אין כי הכל הכל.

כי מי יודע מי יקבלם אחריו, ולמי הוא משאיר את יגיע כפיו?

הכל הולך אל מקום אחר. הכל היה מן העפר והכל שב אל העפר.

איזה יאוש! האמנם!?

יש רעה אשר ראיתי תחת השמש ורבה היא על האדם.

רגע אחד. האם זה המסר שבוקע מתוך קהלת?

איש אשר יתן לו האלקים עשר ונכסים וכבוד, ואיננו חסר לנפשו מפל אשר יתאוה, ולא

האם זו מגילת קינה על העולם והבליו, ועל מותר האדם מן הבהמה?

להתקרב למציאות!

לא ולא! חלילה וחס!

מי שמקשיב היטב למילים הקדושות,
לתשובות ששותל שלמה המלך בינות
למשפטי הכאב, מקבל מסר אחר לגמרי.

מסר של חיוזק אמיתי.

מסר שקשור מאוד לסדרה איתה צעדנו במשך
הקייץ, ובעזרת השם נמשיך בה כעת, בתחילת
החורף.

"לחיות את המציאות".

מהו המסר הזה שמשנה את כל התמונה?

מעשה בזונדה

ובכן, לפני שנתמקד בניגונו הסמוי של שלמה
המלך, הבה נספר סיפור קצר ומצחיק, בעל
מסר נוגע ללב.

ומעשה שלא היה כך היה.

יהודי בר דעת ובעל השגה, נפל לא עלינו
לחולי קשה ומר.

מצבו הלך והתדרדר, עד שלא הצליח לפנות
את הפסולת מגופו בכוחות עצמו, ונאלץ
הרופאים להתקין לו נקז, שנקרא בלשון לעז
'קטטר'.

חלפו עוד ימים ספורים, ואותו יהודי מסכן
איבד אף את היכולת לאכול בכוחות עצמו.

בלית ברירה החדירו לו הרופאים צינור הזנה
הנקרא 'זונדה', על מנת שיתקיים גופו.

אותו יהודי למרות יסוריו ומכאוביו, לא איבד
את שמחת החיים ואת חוש ההומור, ובאחד
מביקורי הרופאים שסבבו את מיטתו, פנה
אליהם ושאל:

אמרו לי דוקטורים נכבדים, הנה אני שוכב
כאן במיטה כאבן שאין לה הופכין. את האוכל
מכניסים לי לזונדה, ואת הפסולת מפנים
באמצעות הקטטר.

ואני שואל בהיגיון פשוט: בשביל מה צריך
אותי באמצע?

חברו בבקשה את הזונדה ישירות לקטטר.

הכניסו מזון ושתיה מצד אחד. פנו אותם מהצד
השני. כבולעו כך פולטו. ושלוש על ישראל.

בשביל תקעתם אותי בין אלו השניים?

הלצה כאובה זו, מזכירה לנו את השאלה בה
פתחנו.

ריבונו של עולם, לשם מה אנו עוברים מידי
שנה בשנה את המסלול הזה של אלול-תשרי,
ימים נוראים וחגים קדושים, אם בסוף הכל
יוצא מהצד השני.

אם כל מה שנכנס, יוצא, מתפוגג ונעלם,
בשביל מה אנחנו תקועים שם באמצע?

וברקע מהדהדת אמירתו האלמותית של
שלמה המלך ע"ה:

מַה שֶׁהָיָה הוּא שֶׁיְהִיָּה וּמַה שֶׁנַּעֲשֶׂה הוּא
שֶׁיַּעֲשֶׂה וְאֵין כָּל חֵדֶשׁ תַּחַת הַשָּׁמַיִם.

וְשִׁנְאַתִּי אֶת הַחַיִּים כִּי רַע עָלִי הַמַּעֲשֶׂה שֶׁנַּעֲשֶׂה
תַּחַת הַשָּׁמַיִם כִּי הַכֹּל הִבֵּל וְרַעוּת רוּחַ.

ראה חיים!

הבה נתבונן.

אם אותו חולה מיוסר ומבריק, בעל הזונדה
והקטטר, היה באמת דורש תשובה לשאלתו -
מה היינו עונים לו?

פשוט מאוד.

יהודי יקר, נכון שהמזון מוכנס אליך דרך
הזונדה ומפונה באמצעות הקטטר, אולם
בינתיים הוא מקיים חיים.

המעבר שלו דרכך מקיים אותך. מעניק לך
חיים.

למה לך להסתכל מאין הוא בא ולאן הוא
הולך?

התמקד במה שהוא פועל בהיותו בגופך, וראה
חיים.

גם אם נדמה לך שמה שהיה הוא שיהיה.

הדברים חוזרים על עצמם. מפציעים ונעלמים
כלעומת שבאו. זה לא אמור להעסיק אותך.

אתה אמור להיות ממוקד במה שקורה עכשיו
בפועל, בשעת מעשה.

שלמה המלך מהביל אמנם את העולם הזה.
חושף את קלונו. מגחיק את מאוייו ומניעיו.

אולם תוך כדי הדברים הוא שוזר מסר נצחי:

נכון שאין דרך לנצח את גלגל העולם.

נכון שסוד החיים חמקמק ונעלם מאתנו.

אולם יִדְעָתִי כִּי אֵין טוֹב בָּם כִּי אִם לְשִׂמּוּחַ
וְלַעֲשׂוֹת טוֹב בְּחַיָּיו.

כרגע אתה חיי? התמקד בכך.

וְרֵאִיתִי כִּי אֵין טוֹב מֵאֲשֶׁר יִשְׂמַח הָאָדָם
בְּמַעֲשָׁיו, כִּי הוּא חָלָקוֹ.

ושוב חזור אותו המסר:

הִנֵּה אֲשֶׁר רֵאִיתִי אֲנִי טוֹב, אֲשֶׁר יָפָה לֶאֱכֹל
וְלִשְׁתּוֹת וְלִרְאוֹת טוֹבָה בְּכָל עֲמָלוֹ שֶׁיַּעֲמַל תַּחַת
הַשָּׁמַיִם מִסֵּפֶר יָמֵי חַיָּיו אֲשֶׁר נָתַן לוֹ הָאֱלֹקִים,
כִּי הוּא חָלָקוֹ.

הרפה מהשאלות הגדולות על מה יהיה לבסוף
ומה היה בעבר.

להתקרב למציאות!

חדל מלייגע את מוחך בפתרון חידת היקום,
מאין בא ולאן הוא הולך?

די לך מלנסות להבין הכל. יש דברים גדולים
מהשגתך.

כל אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדָךְ לַעֲשׂוֹת בְּכַחַךְ עֲשֵׂה, כִּי אֵין
מַעֲשֶׂה וְחִשְׁבֹּן וְדַעַת וְחִכְמָה בְּשִׂאֹל אֲשֶׁר אַתָּה
הֹלֵךְ שָׁמָּה.

איזה מסר נפלא ומלא בחיים.

אמת, כל הדברים יגעים.

אמת, הכל הבל ותוהו.

אבל בינתיים יש חיים. בינתיים קורה משהו.

אל תפספס את מה שמתרחש כעת, בשל
רעיונות ומחשבות.

מה זה אם לא 'להתחבר למציאות'?

זה כל האדם

והוא הדין בשאלת גלגל הזמן, החגים
והמועדים.

במקום לדון ולדוש בשאלה: האם נשאר בידי
משהו מכל הזמנים הטובים שחלפו עלי?

לשם מה כל הסיבוב הבלתי נגמר הזה?

במקום זאת, נתמקד במציאות.

האמת היא שההשפעות והמתנות שקיבלנו
בוודאי נשארו איתנו לנצח ולא נעלמו
כלעומת שבאו - אבל לא זה העניין כרגע.

בשעת מעשה היו לך רגעים מיוחדים?

הרגשת קרבת אלוקים? היית מחובר?

מצוין. אין טוב מזה.

כרגע אתה יכול להמשיך לעבוד את השם?
נפלא!

זה העיקר. זו התכלית. זה מה שקורה
במציאות.

הבה נחדול משאלות שאינן מובילות לשום
מקום.

רְאֵה חַיִּים עִם אִשָּׁה אֲשֶׁר אֶהְבֶּתָּ כָּל יְמֵי חַיֵּי
הַבְּלָה אֲשֶׁר נָתַן לָךְ תַּחַת הַשָּׁמַשׁ כָּל יְמֵי הַבְּלָה.

כִּי הוּא חֶלְקְךָ בְּחַיִּים וּבְעַמְלָה אֲשֶׁר אַתָּה עֹמֵל
תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ.

התמקד במציאות!

חיה את ההווה!

סוּף דְּבַר הַכֹּל נִשְׁמָע אֶת הָאֱלֹקִים יְרֵא וְאֵת
מִצְוֹתָיו שְׁמֹר כִּי זֶה כָּל הָאָדָם.

ניסופים

פשוט לחיות עם השם